

FEMUDDENS SLÖJA

En novell av Andreas Ingo

HIMLAKROPPE

Den svävade i den tomma rymden, upphängd av rumtiden, i ett nav av osynliga krafter. Det var ingen vanlig asteroid. Den hade svävat i rymden i eoner, oupptäckt för vetenskapen, alldeles intill nyligen.

Trent och Amy klättrade på den slippriga klippan. Nu var de ett med himlakroppen, och isarna som beklädde den.

Det förunderliga var att de alls hade hamnat ute i denna sektor, fjärran från jorden, fjärran från den etablerade kolonin.

Gravitation existerade men den var mycket svag. De var tvungna att använda sig av en slags fästianordningar som de förankrade i klippan. Bakom dem svävade rymdskeppet. Det var ett rymdskepp som de själva köpt för dyra pengar. Dessa pengar hade de tjänat ihop på affärer. Pengar investerade klokt, i värdepapper som gav bra avkastning. Allt det handlade om var den rätta informationen, och att sedan kunna förvalta den väl.

När de hade hittat vad de sökt tog de sig över den skrovliga ytan ner mot ett isklätt parti där de högg ut en grotta i isen. De skulle tillbringa natten i grottan.

De tände en grön eld av lysande energifragment, som de införskaffat på kolonin. Dessa energifragment fick den vita isen att lysa, och avslöjade smutspartiklar.

Vad de hade funnit var vad de hade förväntat: Olika fragment av den porösa klippan. Isbitar med smutspartiklar. Vetenskapsmännen hade länge sökt efter livets uppkomst. Man hade utforskat världar med organiskt liv. Detta liv uppvisade stora likheter med jordelivet. Samma cellulära grundstruktur. Samma form av DNA. RNA, cellmembran... Man trodde inte längre på de gamla teorierna om människans särart. Man trodde på panspermi, att livet på jorden och andra kolonier kom utifrån. Från biologiskt arvods, även om detta skulle vara enkelt till sin natur. Den nya teorin var att detta biologiska material kom från himlakroppar som svävade genom rymden, störtade ner på planeterna och möjliggjorde evolution.

Trent och Amy var fritänkare. De kom från samma plats, idémässigt. De hade tagit sig igenom vetenskapen, filosofin, religionen och metafysiken, utan att anamma något så innerligt att de hade blivit informationen. Vad de hade upptäckt var att samhället var ett informationssamhälle. Det var ett krig av idéer, som stred mot varandra, precis som människan hade stridit rent fysiskt i de krig som fanns dessförinnan. Det var inte generna som styrde utan memerna. Nästa erövring var erövringen av livet självt. Människan ville förstå vad som var orsaken till livet i rymden, för att själv kunna skapa liv i laboratorier. Amy hade i sitt sökande insett att detta var meningslöst. Orsaken till livet fanns inte i rymden, utan någon annanstans, men ingen förstod varför. Detta hade hon insett genom samtal med Trent. En annan rotlös själ som sökte för sökandets skull. Det var inte det att idén om panspermi var dålig rent vetenskapligt. Faktum var att de fakta som vetenskapsmännen presenterade var mycket övertygande. Man hade i sina teleskop funnit tecken på organiska molekyler i avlägsna himlakroppar. Man hade sett förbluffande likheter mellan livsformer på de olika planeterna. Evolutionen som sådan var en mycket långsam process, och skulle givetvis accelereras genom interstellärt utbyte. Trent hade dock upptäckt att det fanns ett grovt misstag i de gängse teorierna: Det var den vetenskapliga metoden i sig. Inte de fakta som presenterades, utan själva idén att

faktainsamlade skulle leda till kunskap. Han hade förstått att världen inte fungerade som vetenskapen gjorde gällande. Att det alls fanns en fysisk värld, att den följde specifika lagar, att man kunde utläsa något ens genom att analysera sina egna minnen. Så vad han hade postulerat var att något skulle hittas i de avlägsna asteroiderna. Men sannolikheten för att detta ”något” skulle vara livets byggstenar tycktes vara nära 0. Resan till asteroiden och faktainsamlandet skedde i fritänkarnas initiativ för att frigöra vetenskapsmännen från sitt meningslösa arbete och få människan att rikta in sig på något annat.

Natten var ännu ung, paret belystes av det gröna ljuset och några svaga ljusfläckar på den interstellära ytan. Amy karvade ut isbitar från isgrottans väggar. Isbitar som skulle placeras i förslutna plastsäckar och sedan placeras i speciella fack.

”Jag har svårt att tro att det vi gör inte kommer få avgörande betydelse.” sade Trent, ”Men vi borde inte kalla det revolution, snarare en motrörelse.”

”Ja. Slutresultatet i memernas evolution är inte sanning. En överlevare i tankens flora är snarare en parasit, en infesterande tankestruktur som tar kontroll över individen och gör den till en bärare.”

”Det är just därför som det är svårt att tro på undergången. En tankestruktur som dödar bärarna kan inte själv överleva.”

Fritänkarna hjälptes åt att karva ut de sista bitarna som skulle placeras i plastsäckarna och föras tillbaka till kolonin.

DET FÖREVIKADE MOLNET

Samhället på kolonin var i upplösning. Vetenskapen hade nått en punkt där den insett sina egna begränsningar. Vad som följde var en hård debatt, tes ställdes mot antites och slutresultatet var idémässig antropi, en slags återgång till något tidigare, och slumpen tog över.

Nu färdades fritänkarna mot det avlägsna molnet, en nebulosa av interstellärt stoft, där man traditionellt tänkte sig att stjärnor bildades.

De visste inte varför de gjorde färden. De kände att sökandet var livets största äventyr.

Färden i rymdskeppet var olik andra färder de hade gjort förut. Tidigare hade resorna haft ett tydligt syfte, ett konkret mål. De hade vant sig vid livet i rymden. De åt bra, de spelade spel, hade diskussioner om allt möjligt.

Nu var de fjärran från det uppenbara och något annat tog vid.

En kväll satt de och filosoferade när Trent blev allvarlig.

”Tänk om själva anledningen till denna resa är någon annan än vad vi tror att den är? Att vi inte alls vill söka. Att vi egentligen har lagt allt detta bakom oss.”

”Vad menar du?”

”Att vårt så kallade intresse bara är upprinnelsen till något nytt. Kanske är vi på väg bort från oss själva och in i ett annat universum, rent bokstavligen?”

Amy betraktade inte resesällskapet. Hon tittade ner på bordet, upptagen med att räkna vitaminpiller vid sidan av en burk.

”Detta är inget jag hämtar ur min fantasi.” fortsatte Trent, ”Jag har sett sofistikationen i olika medvetandeplan, förstått att min sanna känsla, är en produkt av information jag närt på ett djupare plan.”

”Jag minns våra äventyr...” sade Amy, men var fortfarande upptagen av vitaminpillren på bordet.

”Jag kanske är förälskad.” sade Trent abrupt.

”Förälskad?” sade Amy förvånad, ”Förälskad i vad?”

”Det är det jag undrar över. Jag har i perioder trott att jag är förälskad i dig. Bara i dig. Men just nu pendlar det. Det är en känsla som kommer och går.”

Amy betraktade nu tjugoåttaåringen med intresse.

”Problemet är att jag inte är förälskad i personen jag sett.” fortsatte Trent, ”Inte i personen som sitter bredvid mig. Det är något som du kanske är men inte vågat ge uttryck för. Eller så är det något annat.”

Amy skrattade. Hon hade vant sig vid fritänkarens märkliga påhitt. Hans impulsivitet i stunder när det minst räknades.

”Varför sitter vi alls i det här rymdskeppet?” sade Trent, ”Vi är på väg till en okänd plats just för att det är en okänd plats. Vi vet inte vad vi kommer att möta. Vi vet inte om det finns några hemligheter att upptäcka.”

”Kanske gör vi det för att vi inte kan göra något annat? För att vi kommit över den rätta informationen.”

”Det är det jag trott länge. Men jag vill inte tro så.” Trent skruvade på sig.

”Jag ser det som att grundanledningen är att känslan vill befrias. Att den vill göra det allra mest opraktiska som finns. Det är alltså viktigt att målet är ytterst diffust. Att intellektet protesterar. Memerna i samhället har lett oss att tro att detta är meningslöst. Och det kanske *är* meningslöst. Men då blir känslan ännu mer befriad.”

Amy funderade. Hon analyserade Trents påståenden som för att se bortom dem och hitta betydelsen.

”Ja kanske.” sade Amy, ”Och är detta anledningen till att du är intresserad av *mig*?”

Trent iakttog Amy med klara ögon.

”Ja, kanske. Just för att du har en dold sida jag aldrig utforskat.”

Paret bröt upp och gick runt på rymdskeppet och ägnade sig åt lustfyllda aktiviteter. Trent hittade en blomma som behövde vatten. Han justerade det ultravioletta ljuset för att förbättra fotosyntesen. Amy stannade i ett träningsrum och gjorde kroppsövelser. Det var inte bara för att öka styrkan i musklerna. Det var också för att höja Chi, och hitta tillbaka till det naturliga energiflödet.

Någonstans mitt uppe i alltihopa började hon tänka på det som Trent hade sagt. Hon hade också varit attraherad. Attraherad inte på grund av fritänkandet som de delat utan snarare av det klumpiga. Att Trent inte tänkte tillräckligt, att han hade för plötsliga slutsatser. Att han ibland kunde gå iväg för att pissa utan att dölja sin oblyghet, men det var inget hon ville se.

Hon lät sig lockas av tanken på det förbjudna. På de trick som psyket spelade i de stunder när hon inte riktigt var med.

De fortsatte inte diskussionen. De bara snuddade vid tanken. Lät sig föras bort av icke-slentrianen i allt som var obekvämt.

Till sist började de ana att de kommit något på spåret. De visste inte om det var ”relationen”, om det var äventyret eller något de faktiskt lämnat.

”Jag tror att det som sker är större än oss själva.” sade Trent. Han hade satt sig i träningsstolen och pressade vikter.

”Hur menar du?”

”Jag menar att det är information som kommer in i oss. Betraktandet av stoftmolnet, förmågan vi har att lägga allt åt sidan. Sökandet som inte finns mer. Att den här resan är något *annat*.”

”Ja, kanske.”

”Jag misstänker att vi kommer förändras och bli något annat. Attraktionen jag känt för dig bara ökar. Du är för ointresserad av mina kommentarer. För uppe i din egen värld av matematik, av fysiska angelägenheter och ovilja.”

Amy log.

”Det viktiga är att jag fortsätter med det här.” sade Trent, ”Att jag låter mig föras bort av en känsla jag inte känner.”

”Jag tror jag börjar inse något om dig.” sade Amy, ”Att informationen jag burit på skapat ett avstånd och hindrat mig från att se det usla i ditt väsen. Det jag trott är att du lett mänskligheten framåt. Att våra bedrifter skapat entropi och lett till vissa framsteg. Men kaoset vi sett är bara början på något nytt. På en ny ordning av känslor och instinkter. På ett nytt samhällsskick av oanad natur.”

”Pratar du om ondskan?”

”Ja, ondskan. Vår ”ondska” är i realiteten det enda goda i våra väsen. Det vi trott är gott är i realiteten ont och vise versa.”

Trent pressade några till vikter, men stannade upp och tittade på Amy.

”Ja, kanske är det därför vi inte känt något för varandra, tidigare.”

Paret gick iväg till bordet de tidigare hade vistats vid, tog lite nervstimulerande medel och lät sig föras bort.

”Det finns inget interstellärt moln.” sade Trent, ”Molnet finns i oss själva. Det är en föreställning vi närt om det ultimata äventyret. Men äventyret är här, mitt framför oss.”

Amy skrattade. Trent lade sig till med en konstig ovana.

De betraktade det interstellära molnet som avtecknade sig mot den ljusa himlen. Ett moln i ett moln, som om de befann sig i universums födslokammare. Inget var förbjudet. Den uslaste tanken dominerade.

Till sist hamnade paret i säng men de gjorde inget. De förberedde sig på slutdestinationen. På molnet av information som de närt hela resan.

DEN NYA VETENSKAPEN

Samhällskicket på kolonin hade börjat stabiliserats. Tron på det gamla hade försvunnit. Ordningen följde en universell princip som sade att när strömlinjeformade strukturer upphörde försvann kaoset och en annan ordning kunde födas.

Fritänkarna var inte längre fritänkare. De var vetenskapsmän. De upptäckte att livets uppkomst inte var ett mysterium. Informationen fanns inte ute i rymden. Den fanns på kolonin och kunde utvinnas genom att analysera alla texter.

Den sanna informationen var att negeera alla påståenden och tänka tvärtom.

En ny vetenskap kunde födas.

Paret förenades, födde barn och blev budbärare i den nya tiden.